

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
כרשת וארא השפ"א

מורה: יוסי אם היו לך 200 שקלים בבית ונפלו לך 100 שקלים, מה זה אומר? יוסי: שאלו לא המכנסים שלי...
(מתוך פורום הבדיחות באתר)

פרשה מאירה

זריזות במקום עקשנות

בפרשת וארא התורה מתחילה לספר לנו על עשר המכות שקבלו המצרים. הקדוש ברוך הוא הביא על מצרים את המכות, כדי לשכנע את פרעה לשלח את בני ישראל. היו כמה פעמים שפרעה כבר כמעט הסכים, אבל אחר כך הוא חזר לסורו, עד אחרי המכה העשירית הקשה.

האם פרעה הרויח משהו מהעקשנות שלו? ברור שלא! העקשנות שלו רק גרמה לו לקבל מכות נוספות, ובסוף הוא נאלץ לשלח את ישראל. אם הוא היה מסכים כבר בהתחלה לעשות את הדבר הנכון, היה נמנע ממנו הסבל של עשר המכות!

מפרעה אנחנו יכולים ללמוד לעצמנו, שלפעמים עדיף לנו לנהג בזריזות ולעשות את הדבר הנכון, ולא להתעקש. למשל, אם אבא ואמא מבקשים מאתנו לעשות משהו, חבל לנו להתעקש ולסרב או להתעצל, אלא עלינו להזדרז ולשמע בקולם ובכך נשמח אותם והאמת - גם את עצמנו!

שאלות בפרשה

1. מהי המכה האחרונה שמוזכרת בפרשתנו?
2. איזו מכה לא הצליחו החרטומים לעשות, ומה הם אמרו?
3. מה היתה מכת "ערוב"?
4. מה קרה לצפרדעים כשפסקה מכת הצפרדע?
5. מה עשה משה כדי להתחיל את מכת השחין?
6. מי היכה ביאור לפני מכת הדם?
7. אחרי איזו מכה אמר פרעה "ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים"?
8. מה היה שמם של בני לוי?

חידת חדגא: האם תדעו מה הקשר בין חנניה מישאל ועזריה לבין הצפרדעים במצרים?

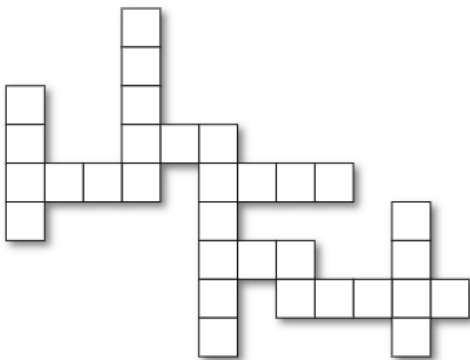

חידת פולקע:

מה הפרש השנים בין גילו של אהרון לגילו של משה?

תשבץ המכות

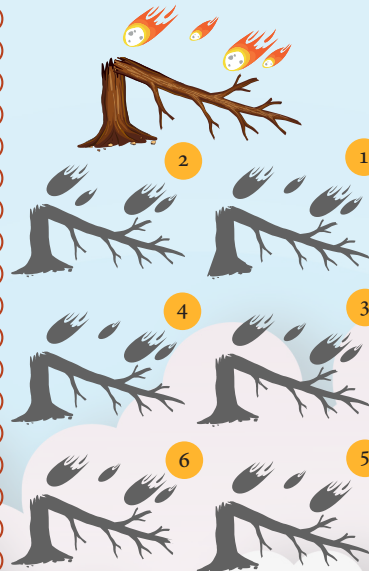
שבצו את 10 המכות בתשבץ!

דם • צפרדע • כינים • ערוב • דבר
שחין • ברד • ארבה • חושך • בכורות

ברד - צלליות

איזו צללית מתאימה למקור?

תמונות בפרשה

מצאו למה רומזות התמונות!

דני: אמא, אני היחיד שענה על שאלה בכיתה!
אמא: כל הכבוד! מה היתה השאלה?
דני: מי לא הכין שיעורי בית...

(מתוך פורום הבדיחות באתר)

מסמון הזהב סיפור לשבת

שמחה פשיטיק

שהוא ישמח במיוחד... אומרים שהאחרון שהציק לו - לא סים טוב... הוא תמהוני אבל מסכן. לאחר שחוסין שמע את הדברים, הוא החליט לברח מהמקום. 'בסך הכל אני לא אשם במה שקרה', הצדיק את מעשהו. מאז התחרט כמה פעמים, אבל פחד אפילו לגשת לסעיד ולשלם לו על הגמל.

ועכשיו, חמש שנים לאחר מכן, שולף מחמוד את הקלף המאים הזה. הוא עלול לגלות לסעיד מי הרג את הגמל שלו. לחוסין לא נותר אלא להעלים עין מהגנבה שהוא עומד לבצע. הארנק המלא במטבעות עבר לרשותו של מחמוד. 'אני עדין מזמין אותך להנות ביחד', אמר לחוסין בנדיבות. אבל הוא סרב. מחמוד משך בכתפיו והכניס את הארנק לכיסו.

מאותו יום ואילך הסתובב מחמוד בין השוקים ובחניות ופזר את הפספ שלקח. הוא קנה וקנה וקנה, והרגיש המאשר עלי אדמות. יום אחד בעת שהתמסח עם אחד המוכרים בשוק על מחירו של אגרסל מזב ויקר, התנפלו עליו שלשה שוטרים ואזקו אותו לפני שהספיק לומר מלה. 'אתה עצור!' הודיעו לו בחמרה. 'כל מה שתאמר מעתה ואילך - יכול לשמש נגדך במשפט!'

למחמוד לא היה מה לומר חוץ מלשאל שוב ושוב: 'מה עשיתי? למה עצרתם אותי?' אבל השוטרים לא הסבירו. 'החוקרים כבר יספרו לך', ענו בקשיחות. מחמוד השלך לתא מעצר מצחין, ולאחר מכן החוקרים אכן הסבירו לו את פשעו: 'הסתובבת בהמון מקומות והפצת מטבעות מזויפים! אתה מודע לכך שזהו עון חמור מאד אצלנו במדינה, נכון? על עברה כזאת הענש המרבי עשוי להגיע למאסר עולם, עד סוף חייך'.

התברר כי הבית שאותו הרסו מחמוד וחוסין, היה שייך בעבר לזיפן נודע שנתפס והשלך לכלא, לפני שהספיק להוציא את המטמון מקירות ביתו. מחמוד, שלקח את הפספ בלי רשות ובגנבה, העמד למשפט, שבסופו של דבר יצא ממנו בגזר דין חמור: 'מאסר עולם!'

יש כאן אמנם את המסר הפשוט שמגנבה אין מרויחים, אבל אם נעמיק, לא תמיד אכן רואים זאת במציאות. לעתים נראה שאלה שמתנהגים לא כראוי כן מרויחים. אבל מה האמת? כיהודים אנחנו מצויים להמשיך ולנהג בישרות גם אם הענש אינו נראה לעין.

באדיבות "שלום לעם"

הספור כלו התחיל אי אז בתחלת הקיץ. מחמוד יצא לעבודתו בעלות שחר, שם פגש את חוסין חברו. 'מה נשמע, מחמוד?' פנה אליו חוסין בחיבנות. תמיד היה איש חביב לכלם. ואת מחמוד, למרבית הפלא, זה עצבן. 'הכל בסדר גמור', השיב בחסר ענין, ולא טרח לשאל בחזרה מה שלומו של חוסין. החבר משך בכתפיו והמשיך הלאה.

שניהם עבדו כבנאים ממחים. יחד היו מקימים בתים ומבנים אחרים. לפעמים קבלו הזמנות לבניית הבתים, ולפעמים בנו בלי הזמנה ומכרו לאחר מכן. היו גם מקרים שבהם נקראו להרס בית קים ולבנות אחר תחתיו. למרות חסר החיבנות של מחמוד, הוא היה פועל חרוץ שמלא את עבודתו כמו שצריך. לכן לא הפסיק חוסין את העבודה המשותפת עמו.

באותו היום הם התחילו בהריסתו של בית לא גדול, מתוך כוונה לבנות במקומו בית רחב יותר וגבוה יותר. הם עבדו בשתיקה - ככל שאפשר לקרא לרעש של ההריסה 'שתיקה' - עד שלפתע קרא חוסין: 'תראה מה מצאתי!' מחמוד הסתובב לעברו והביט במה שאחז בידו. היה זה ארנק ישן ובלוי, מלא במטבעות זהב. 'איזה יפוי!' אמר מחמוד ופתאם חזרה אליו החיבנות. 'בוא נתחלק בכסף ונצא לחפשה מהעבודה הקשה שלנו!' הציע בנדיבות.

חוסין הסתפל עליו כעל מי שנטרפה עליו דעתו. 'אבל זה לא כסף שלנו!' נזעק לומר. 'עכשו הוא שלנו...' גחך מחמוד. 'בעל הבית כנראה שכח שמנח אצלו בקיר צרור מטבעות. לכן אנחנו יכולים בכיף לקחת אותו ולחגג. גם אם הוא יזכר לבקש אותו, נגיד שלא ראינו כלום'. חוסין לא האמין שהוא שומע את המלים המפרשות יוצאות מפיו של מחמוד. הוא הפנה לו את ערפו והתכונן להסתלק מהמקום. אלא שאז השיגה אותו הקריאה של מחמוד, שצמררה את גוו: 'אני רק מזכיר לך את הגמל במדבר...'

הלם. הגמל במדבר היה הסוד השמור ביותר של חוסין. אם מחמוד זוכר זאת ועוד מאים עליו במידע הזה - הוא אבוד. המארע התרחש לפני מספר שנים, בעת שאצמדו השנים במדבר. חוסין, שאהב לירות חצים, משך בקשת בכל כחו וירה חץ משחזו לעבר עץ סרק שעמד רחוק משם. הוא היה אמור לפגוע בול בגזע העץ, אבל גמל אדיש שבדיוק עבר שם - ספג את הפגיעה...

לא היה לגמל סכוי. החץ ננעץ בראשו והוא מת במקום. חוסין הניח את ידיו על ראשו בצער, ואלו מחמוד צחק צחוק גדול ואמר: 'אם אני לא טועה, הגמל הזה שייך לסעיד התמהוני. אם הוא ידע מי הרג אותו, לא נראה לי